

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗ ΔΙΚΗ
ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ
ΜΠΑΜΠΗ ΤΣΙΛΙΑΝΙΔΗ

Στις 18 Ιουλίου διεξάγεται δικαστήριο όπου κατηγορούμαι για ληστεία στο οικονομικό τμήμα του νοσοκομείου ΑΧΕΠΑ το καλοκαίρι του 2010.

Σε κείμενο που είχαμε δημοσιεύσει μαζί με τους συντρόφους μου πριν την πρώτη μας δίκη (για τον εμπρησμό οχήματος της ΔΕΗ), είχαμε αναφερθεί στις αποφάσεις που είχαμε πάρει σχετικά με το πώς θα κινηθούμε στα δικαστήρια μας, καθώς και στους λόγους που μας οδήγησαν σ' αυτές.

Έτσι , με αυτή την αφορμή, δημοσιεύουμε επίσης ένα συλλογικό κείμενο πάνω στο ζήτημα της μισθωτής εργασίας, ενώ όπως έγινε και τον Μάρτιο, αρνούμενος να απολογηθώ στους δικαστές μου, στους διώκτες του πολύμορφου απελευθερωτικού αγώνα, δεν θα παραστώ ούτε σε αυτό το δικαστήριο.

Τα τελευταία χρόνια διανύουμε μια εποχή η οποία παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Η αναδιάρθρωση του καπιταλιστικού συστήματος, που λαμβάνει χώρα αυτή την περίοδο, έχει προκαλέσει δυσφορία σε μεγάλο μέρος της κοινωνίας και μερική αμφισβήτηση του συστήματος από αρκετούς ανθρώπους.

Η πόλωση του κοινωνικού σώματος οξύνεται η διάχυση φασιστικών και εθνικιστικών αντιλήψεων και πρακτικών είναι εμφανείς από τη μια, ενώ από την άλλη γίνονται απόπειρες στοιχειώδους αυτοοργάνωσης, ξεπηδούν αγώνες μερικού έστω περιεχομένου και τα πιο ριζοσπαστικά κομμάτια, όπως οι αναρχικοί, συνεχίζουν με πιο ξεκάθαρα χαρακτηριστικά, ανεξαρτήτως συνθηκών, τον αντικρατικό αγώνα.

Μέσα σε αυτήν τη συγκυρία λοιπόν με το καπιταλιστικό όνειρο να ξεθωριάζει, παρατηρούμε και την αναβάθμιση της καταστολής από πλευράς κράτους. Δημιουργία νέων αστυνομικών δυνάμεων, αύξηση της χρήσης υλικού από τις κάμερες που βρίσκονται πλέον σε κάθε γωνιά των μητροπόλεων, δημοσίευση φωτογραφιών υπόπτων και αναζήτηση πληροφοριών από αυτίπιτες μάρτυρες, συνεχής αναβάθμιση του τρομονόμου είναι κάποιες από τις μεθόδους που χρησιμοποιούνται για να προλάβουν το αναπόφευκτο.

Καινούρια προσθήκη στο κατασταλτικό οπλοστάσιο είναι το dna.

Η ταυτοποίηση γενετικού μου υλικού που βρέθηκε κοντά στο σημείο της ληστείας είναι το στοιχείο που με εμπλέκει σε αυτήν την υπόθεση. Διώξεις αναρχικών που βασίστηκαν στην «ανακάλυψη» dna έχουν γίνει σε άλλες δύο περιπτώσεις (στις υποθέσεις των αναρχικών Άρη Σειρηνίδα και Σίμου

Σειϊσίδη) ενώ αυτό το νέο «όπλο» στα χέρια της ΕΛ.ΑΣ έχει χρησιμοποιηθεί συμπληρωματικά και στις διώξεις άλλων αναρχικών στο πρόσφατο παρελθόν.

Η αναβάθμιση της κατασταλτικής στρατηγικής δεν θα έπρεπε να μας εκπλήσσει, αφού η χρήση της επιστήμης και της τεχνολογίας, οι οποίες συνέβαλαν σε μεγάλο βαθμό στην άνοδο του εξουσιαστικού πολιτισμού, από πλευράς κράτους και κυριαρχίας, εφαρμοζόταν από πάντα.

Εμείς από την πλευρά μας ως αναρχικοί οφείλουμε να μην αναλωνόμαστε σε εκκλήσεις για την τήρηση των δικαιωμάτων μας από το κράτος, μιας και αυτά προϋποδέτουν και υποχρεώσεις απέναντι του, ένα συμβόλαιο που οφείλουμε και επιθυμούμε να καταστρέψουμε.

Να προτάξουμε την ολική άρνηση του εξουσιαστικού πολιτισμού και τη ρήξη με κάθε του εκδοχή.

Να παρεμβαίνουμε στους όποιους μερικούς αγώνες με το δικό μας σκεπτικό, δυναμώνοντας τους και ριζοσπαστικοποιώντας τους, ενώ παράλληλα να συνεχίσουμε με ακόμα περισσότερη λύσσα τον αναρχικό αγώνα ενάντια σε οποιαδήποτε μορφή εξουσίας.

Αναδεικνύοντας την επαναστατική απελευθερωτική προοπτική, διαχέοντας τις αναρχικές αντιλήψεις και πρακτικές, δημιουργώντας εναύσματα για την ανάληψη αντικρατικής δράσης από όλο και περισσότερους ανθρώπους και χρησιμοποιώντας οποιαδήποτε μέσα κρίνουμε ως πρόσφορα για την ενδυνάμωση του αγώνα, μακριά από δίπολα νόμιμου-παράνομου, να εργαστούμε πάνω στην οικοδόμηση αναρχικών κοινοτήτων.

Άλλωστε για τους εχθρούς μας θα είμαστε πάντοτε ένοχοι για την προσπάθειά μας να εκπληρώσουμε την επιθυμία μας να ζήσουμε ελεύθεροι, να ορίσουμε τις ζωές μας μόνοι μας τόσο σε ατομικό όσο και σε συλλογικό επίπεδο, σε αρμονία με την φύση, μακριά από δίκτυα εξουσίας, ελέγχου και διαμεσολάβησης, από σχέσεις που αναπαράγουν ιεραρχίες, καταπίεση και εκμετάλλευση, από την εξάρτηση από “ειδικούς” μία προσπάθεια, ένας αγώνας που περνά πάνω από την καταστροφή τόσο του καπιταλισμού, όσο και κάθε μορφής διαχείρισης του εξουσιαστικού πολιτισμού.

Να ξεπεράσουμε τις αγκυλώσεις που μας κρατάν αδρανείς.

Να αναπτύξουμε σχέσεις που να αντανakλούν αυτά που προτάσσουμε.

Να προετοιμαστούμε και να δράσουμε για την όξυνση του κοινωνικού εμφυλίου πολέμου, για την εξάπλωση της αναρχίας.

ΛΥΣΣΑ ΚΑΙ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ

Με την σκέψη δίπλα σε αυτούς που συνεχίζουν τον αγώνα και μάχονται για την ατομική και την συλλογική απελευθέρωση από τα δεσμά της εξουσίας, εντός και εκτός των τειχών σε κάθε γωνιά της γης.

ΤΣΙΛΙΑΝΙΔΗΣ ΜΠΑΜΠΗΣ
Α' ΠΤΕΡΥΓΑ ΦΥΛΑΚΩΝ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ
18/7/2012

Στις 18 Ιουλίου του 2012 ο Μπάμπης δικάζεται από το μονομελές εφετείο κακουργημάτων Θεσσαλονίκης κατηγορούμενος για ληστεία στα ταμεία του οικονομικού τμήματος του Α.Χ.Ε.Π.Α. στη Θεσσαλονίκη το καλοκαίρι του 2010 με μοναδικό στοιχείο τη ταύτιση του γενεϊκού του υλικού με ένα κομμάτι του DNA που βρέθηκε πάνω σε μαντίλι κοντά στο μέρος της ληστείας.

Εμείς από τη μεριά μας, συνεχίζουμε να κάνουμε πράξη την επιδίωξη μας να διατηρήσουμε τη συλλογική μας ταυτότητα και συνοχή απέναντι στις κατασταλτικές κινήσεις του κράτους αλλά και να αρνιόμαστε να απολογηθούμε απέναντι στη δικαστική εξουσία ως μία στάση του πολυπράγμονα και πολυδιάστατου αναρχικού αγώνα.

Ακόμα και σε περιπτώσεις σαν κι αυτή, που σε θεωρητικό επίπεδο είναι «εύκολες» νομικά, τόσο η άρνηση της απολογίας όσο και η μη διάθεση για παζάρεμα του λόγου μας, είναι για εμάς ζωτικής σημασίας για να μπορούμε να συνεχίσουμε να υπάρχουμε ως άνθρωποι και ως αναρχικοί επαναστάτες μέσα στο μεγαλύτερο τερατούργημα της κοινωνίας, τις φυλακές, ακέραιοι και με ψηλά το κεφάλι, με τη σκέψη καρφωμένη στην απελευθέρωση ανθρώπου και φύσης από τα εξουσιαστικά δεσμά, περήφανοι για αυτό που είμαστε και για αυτό που θέλουμε να γίνουμε.

Σιωπούμε λοιπόν εκεί που πρέπει και μιλάμε εκεί που «οφείλουμε», σε όσους έχουν την διάθεση να μας ακούσουν, στους αναρχικούς και στις αναρχικές αλλά και σε όλους τους ανθρώπους που με το λόγο και τη πράξη τους, εμβραδύνουν, εμπλουτίζουν, οξύνουν τον αγώνα ενάντια σε κράτος και καπιταλισμό.

Στα πλαίσια λοιπόν των παραπάνω επιλογών μας και καθώς πλησιάζει το δικαστήριο αυτό, παραθέτουμε κάποιες σκέψεις γύρω από το ζήτημα της μισθωτής εργασίας αλλά και της άρνησης της, ως θεματικές αιχμές του συνολικού αναρχικού επαναστατικού αγώνα.

Η αρχή του νήματος...

«Ο θανατηφόρος πολιτισμός ταυτισμένος με το έκιτρωμα της σύγχρονης τεχνολογίας, σίγουρα δεν πρέπει να έχει έναν πολιτισμένο θάνατο. Βαθεία ανάσα ως το τέλος και ξεκινάμε λοιπόν...»

Η μισθωτή εργασία ως βασική λειτουργία του καπιταλιστικού συστήματος, θα απασχολήσει αναπόφευκτα κάθε άτομο και συλλογικότητα που θα προσπαθήσει μέσω μιας επαναστατικής οπτικής να αναλύσει διαλεκτικά την οργάνωση της κοινωνίας που ζούμε, της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης που αυτή αναπαράγει και υφίστανται ή αναπαράγουν τα μέλη της.

Προσπαθώντας να ανιχνεύσουμε τις ρίζες του φαινομένου της μισθωτής εργασίας, φτάνουμε στο χρονικό σημείο της ανθρώπινης εξέλιξης που η εργασία εμφανίστηκε ως κάτι διαχωρισμένο από το σύνολο της ανθρώπινης ζωής και δραστηριότητας.

Σε μια εποχή που λόγω μιας ποικιλίας παραγόντων (ανάμεσα στους οποίους βρίσκεται η μόνιμη εγκατάσταση των ανθρώπων, η παραγωγή τροφής μέσω της ανάπτυξης της γεωργίας και της κτηνοτροφίας και ουσιαστικά η εμφάνιση της δυνατότητας παραγωγής πλεοναζόντων αγαθών) γίνεται εφικτός και αρχίζει να αποκτά σάρκα ο σχηματισμός κοινωνιών που μπορούν να συσσωρεύουν περισσότερα αγαθά από αυτά που έχουν ανάγκη για την επιβίωση τους.

Σε μια εποχή που ανάμεσα στα μέλη ανθρώπινων κοινοτήτων παγιώνονται οι εξειδικεύσεις, το εμπόριο, η κατανομή κοινωνικών ρόλων, οι ιδιοκτησίες, οι ιεραρχίες.

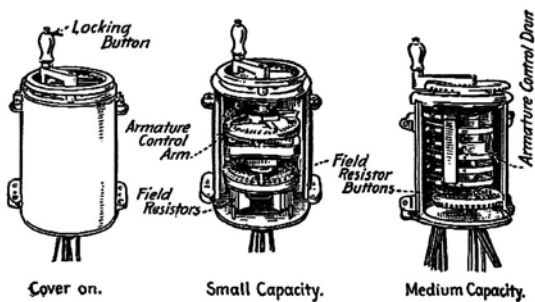

FIG. 91.—Machine-tool controller.

Σε μια εποχή που αυτή η παγίωση οδηγεί στην ανάπτυξη δεσμών, μέσω των οποίων γίνονται διαχειρίσιμοι οι διάφοροι τομείς της σύνθετης και κατακερματισμένης –πλέον– κοινωνίας, και σχηματίζεται ένα δίκτυο ελέγχου της κοινωνικής ζωής που εξυψώνεται πάνω από το άτομο και την συλλογική του

ολοκλήρωση, περιορίζοντας ή ακόμα και στερώντας του τη δυνατότητα να καθορίσει το ίδιο τη ζωή του, μειώνοντας στην ουσία τη συλλογική του ευφυΐα, καθώς εξαρτάται από μια κεντρική μορφή οργάνωσης και πιο συγκεκριμένα από αυτούς που βρίσκονται ψηλότερα στην ιεραρχία της.

Σε μια εποχή δηλαδή, που ξεκινά η ανάπτυξη αυτού που με λίγα λόγια ονομάζουμε πολιτισμό.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, είναι που ξεκινά και η κατανομή των κοινωνικών ρόλων ανάλογα με την εργασιακή εξειδίκευση, που στήριξε με τη σειρά της τη μαζικοποίηση της παραγωγής, του εμπορίου, της έννοιας του κέρδους και του ανταγωνισμού στις ανθρωπίνες σχέσεις, συμβάλλοντας έτσι σε μεγάλο βαθμό σε αυτό που ακολούθησε.

Αν και η μεταγενέστερη ιστορία είναι αρκετά περίπλοκη και μακροσκελής για να αναπτυχθεί σε αυτό το κείμενο, αυτό που σημαδεύει την μειέπειτα εξέλιξη του ανθρώπου, μπορεί να χαρακτηριστεί ως μια διαδικασία προόδου και εξέλιξης του ίδιου του πολιτισμού.

Είτε μέσω της σύγκρουσης και της υποδούλωσης ανθρώπων, είτε μέσω της συνεργασίας επιμέρους κοινωνιών που αναπαρήγαγαν κεντρικές μορφές οργάνωσης και μαζικές μεθόδους παραγωγής, είτε μέσω της κατάκτησης είτε μέσω του αφανισμού των κοινοτήτων που δεν είχαν αναπτύξει παρόμοια συστήματα οργάνωσης της ζωής, είτε μέσω της εντεινόμενης εκμετάλλευσης του φυσικού κόσμου, είτε μέσω της αφομοίωσης και της υποταγής οποιουδήποτε έμβιου όντος (ανθρώπινου και μη) που γινόταν αντιληπτό ως αντικείμενο και μειρούσε ως κάτι το κερδοφόρο, φτάσαμε σ' ένα καθοριστικό σημείο εξέλιξης του πολιτισμού, στα τέλη του 18^{ου} αιώνα.

Ο ΕΚΒΙΟΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ, Η ΑΝΟΔΟΣ ΚΑΙ Η ΠΤΩΣΗ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

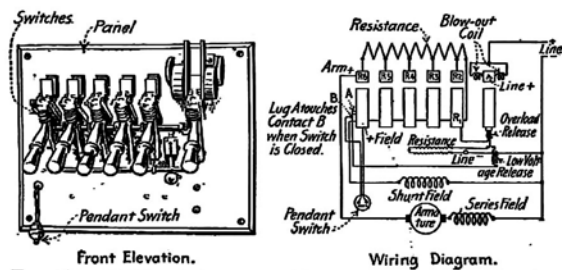

Fig. 97.—Multi-switch starter (single-pole starter is shown).

Η βιομηχανική επανάσταση και η μετάβαση από τη φεουδαρχική οργάνωση της κοινωνίας στη καπιταλιστική, κατάφερε να συγκεντρώσει τεράστιες μάζες ανθρώπων στις αστικοποιημένες περιοχές για να ζουν και να κινούνται κοντά στις βιομηχανικές μονάδες όπου εργάζονται.

Ο ομφάλιος λώρος του ανθρώπου με τη φύση κόπηκε, οι εργασιακές συνθήκες έγιναν εξαντλητικές μιας και το μαστίγιο του φεουδάρχη αντικαταστάθηκε τόσο από το μαστίγιο του αφεντικού όσο και από τους εξαντλητικούς ρυθμούς των μηχανών. Οι δούλοι μετονομάστηκαν σε εργάτες, η υποτέλεια και η

εξαναγκαστική δουλεία μετατράπηκαν σε ανάγκη για αναζήτηση εργασίας, οι αρρώστιες και οι θάνατοι λόγω της επικινδυνότητας της εργασίας μέσα σε εργοστάσια, ορυχεία, αναθυμιάσεις και καπνούς αυξήθηκαν, ο υπήκοος είχε πλέον αποκοπεί από την άμεση πρόσβαση σε τροφή και αυτό αύξησε την εξάρτησή του από τους εμπόρους.

Από την άλλη η διαδικασία αυτή, γέννησε την τάξη των εργαζομένων οι οποίοι, σε αντίθεση με την εύκολη διαχείριση/καταστολή τους όσο ήταν διασκορπισμένοι στις αχανείς γεωργικές εκτάσεις, βρέθηκαν μαζί και μαζικά υπό συνθήκες δουλείας, κانونίας έτσι γόνιμες τις συνθήκες για τη γέννηση συλλογικών, ρεφορμιστικών ή ριζοσπαστικών αντιλήψεων.

Μέσα στη συνεχή λοιπόν, αναπροσαρμογή του έφηβου καπιταλιστικού συστήματος, έπρεπε (όπως και έγινε) να ανακαλυφθούν και να διαχυθούν στο σώμα των εργαζομένων, ιδεολογίες, όνειρα, φόβοι που θα κρατούσαν συνεκτικό το κοινωνικό σώμα και το σύστημα διαχείρισης της ολοένα και πιο εντατικής παραγωγής.

Οι ίσες ευκαιρίες απέναντι στον πλούτο και το μικρόβιο του ανταγωνισμού ανάμεσα στις ανθρώπινες σχέσεις, η διαρκής απειλή της πείνας σε περίπτωση παύσης της παραγωγής (με αεργία, ανεργία ή απεργία), η περαιτέρω εργασιακή εξειδίκευση και ο κατακερματισμός του –αρχικά- ανειδίκευτου και μαζικού εργασιακού δυναμικού, η προώθηση ψευδών αναγκών, δεν κατάφεραν να κρύψουν τον τραγικό κύκλο της παραγωγής και της κατανάλωσης.

Οι ίδιοι άνθρωποι που παράγουν ένα προϊόν για την κάλυψη μιας βιολογικής/κοινωνικής ανάγκης, δεν έχουν πρόσβαση στην κατοχή και τη χρήση του άμεσα, και υποχρεούνται αφού τους έχει υποκλαπεί ο χρόνος τους με αντάλλαγμα ψίχουλα, να το αγοράζουν αφού αυτό καταλήξει με ανεβασμένο το κόστος στο ράφι ενός μαγαζιού.

Αυτοί βέβαια που καθορίζουν τη σχέση αρχικής-τελικής τιμής προϊόντος, αλλά και αυτοί που αναπαράγουν τη σχέση πραγματικής αξίας της εργασίας σε σύγκριση με την υποτιμημένη πληρωμή της, αυτοί που απ' όλη αυτή την ιστορία βγαίνουν κερδισμένοι, είναι ένα και το αυτό, είναι οι έχοντες τα ινία της κοινωνικής ιεραρχίας, αυτοί που με το καρότο ή το μαστίγιο, έχουν πείσει εκατομμύρια ανθρώπων να μετατραπούν σε είλωτες.

Σε πιο πρόσφατους χρόνους, γίναμε μάρτυρες μιας ακόμα μετεξέλιξης των

παραγωγικών/ οικονομικών/ κοινωνικών σχέσεων. Οι έχοντες το κεφάλαιο, θέλοντας τόσο να διασπάσουν περαιτέρω την εργατική τάξη, όσο και κύρια να επεκτείνουν την δύναμη τους σε νέους τομείς της οικονομίας, έφεραν στο προσκήνιο αυτό που ονομάζεται μεταβιομηχανική κοινωνία.

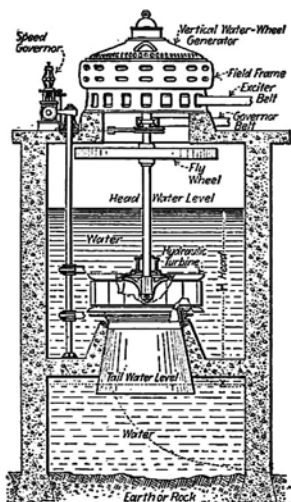

FIG. 186.—An example of a vertical, waterwheel generator installation.

Παροχή υπηρεσιών, διαφημίσεις, μάρκετινγκ, ειδικεύσεις κάθε είδους και εκατοντάδες νέα επαγγέλματα έκαναν τις τελευταίες δεκαετίες την εμφάνιση τους, με το κεφάλαιο (όπως και με την εξουσία παλιότερα) πλέον να μεταλλάσσεται και να προσομοιάζει περισσότερο σε μια διάχυτη κοινωνική σχέση καθ' αυτή, με δεκάδες μικροαφενικά παρά σε μια αόρατη συσσωρευμένη δύναμη στα χέρια κάποιων αδηφάγων καπιταλιστών.

Αυτό είναι λοιπόν ένα κομμάτι της σημερινής πολυσύνθετης κοινωνικής πραγματικότητας που καλούμαστε να προσεγγίσουμε για να την πολεμήσουμε πιο αποτελεσματικά, πιο συνολικά.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΑ

«Όσοι χριστός χώρος, όσοι δρόμοι να συνδέουν τους τοπικούς εγκλεισμούς, τόση η απόσταση μεταξύ των ανθρώπων και άλλο τόσο το κενό τους. Το κεφάλαιο παράγει κατά κύριο λόγο απομόνωση και εξάρτηση. Ο κατακερματισμός και η εκμετάλλευση αναπτύσσονται διάλληλα.

Η συντήρηση του κατακερματισμού, του εγκλεισμού και της εκμετάλλευσης συνοψίζεται στις κλειδωμένες πόρτες. Η στιγμή που ο δεσμοφύλακας κλειδώνει το κελί είναι η ώρα της αλήθειας. Στον «ελεύθερο» αστικό τόπο η στιγμή που κλειδώνει η πόρτα είναι η ώρα της μέγιστης πλάνης. Το ίδιο το άτομο εξαρτώντας την ύπαρξη του από τις κατοχές του, κλειδώνει το κελί του από μέσα, για να αισθανθεί ότι βρίσκεται ασφαλές στον δικό του χώρο, επενδύοντας στον ιδιωτικό βίο, αφήνεται στην ολοκληρωτική απομόνωση και στην απώλεια κάθε αυτονομίας. Γιατί χρήμα σημαίνει γενικός πόλεμος υπό τον έλεγχο του κράτους.»

Στο σήμερα, όπου ο πολιτισμός, προσαρμοσμένος ανάλογα στα διαφορετικά

γεωγραφικά/ ιστορικά χαρακτηριστικά του κάθε πληθυσμού, της κάθε περιοχής, της κάθε στιγμής στην ανθρώπινη πορεία, έχει εγκαθιδρυθεί σε σχεδόν κάθε κατοικήσιμη περιοχή του πλανήτη, αναπαραγόμενος και εξελισσόμενος μέσα από την συντήρηση και τη διαιώνιση των τεράστιων μαζικών και της πολυπλοκότητας τους.

Μέσα στις καπιταλιστικά πλέον, διαμορφωμένες κοινωνίες το άτομο και κατ' επέκταση οι ανθρώπινες κοινότητες, στερούνται σε πολύ μεγάλο βαθμό, περισσότερο ίσως από ποτέ άλλοτε, κάθε έννοια αυτοκαθορισμού. Η δυνατότητα ελέγχου πάνω στην ίδια τη ζωή των ανθρώπων από τους ίδιους, έχει χαθεί καθώς η διαδικασία αυτή έχει ανατεθεί στα περίπλοκα συστήματα διαμεσολάβησης, εκπροσώπησης, ιεραρχίας, κάνοντας έτσι τον άνθρωπο και κατ' επέκταση την επιβίωση του, εξαρτημένο από τη καπιταλιστική κι εξουσιαστική μηχανή.

Προσομοίωση και ψευδής αντικατάσταση της ύπαρξης της έμφυτης κοινωνικότητας του ανθρώπου, είναι η δημοκρατία και η «ελευθερία» επιλογής που δίνεται στους υπηκόους, που όντως μπορούν να επιλέξουν την κίνηση τους μέσα στο εξουσιαστικό και εξουσιαζόμενο κοινωνικό σώμα, μέσα όμως από έτοιμες φόρμουλες και νόρμες προκαθορισμένων επιλογών που δίνονται και αφορούν κυρίως επιλογές κατανάλωσης, επιλογές ανάθεσης καθηκόντων σε άλλους, επιλογές διαμεσολαβημένης, ιεραρχικής, ανούσιας, θεαματικής επικοινωνίας.

Άλλωστε στις σύγχρονες αστικές περιοχές, τους χώρους όπου σήμερα στοιβάζεται περισσότερος από τον μισό ανθρώπινο πληθυσμό (!), γίνεται έκδηλη η ανικανότητα του ατόμου να εκπληρώσει από μόνο του ακόμα και τις βασικές του ανάγκες μη μπορώντας να παράξει ή να συλλέξει τη τροφή που χρειάζεται για την επιβίωση του, μη μπορώντας να εκπληρώσει τη θέληση του για επι-κοινωνία και συλλογική ζωή, μέσα στα διαμερίσματα, μπροστά στις τηλεοράσεις, πίσω από τα ρολόγια, διαμέσω των πολύβουων δρόμων που τον κρατάν απομονωμένο.

Οι ανθρώπινες ανάγκες και επιθυμίες σήμερα, καλύπτονται στο μεγαλύτερο βαθμό από εμπορεύματα. Ο ρόλος που παίζουν τα εμπορεύματα στις ζωές μας όμως, έχει ξεφύγει από μια απλή κάλυψη των αναγκών μας. Καθημερινά εκτεινόμεστε και γινόμαστε δέκιες από ένα καταιγισμό διαφημίσεων, από κοφτιά ή μακροσκελή μηνύματα που συνδέουν την κατοχή και τη χρήση προϊόντων και υπηρεσιών με την ευτυχία (την ευτυχία που χάσαμε μαζί με την ικανότητα να ζούμε τις ζωές μας απλά, μαζί με άλλους ανθρώπους, δίπλα στη φύση). Η αυτοεκπλήρωση μας έρχεται μέσα από την κατανάλωση εμπορευμάτων, γύρω

από αυτή χιζονται τα όνειρα μας, δίπλα σε αυτή διαμορφώνεται η κοινωνική μας ταυτότητα και ο κοινωνικός μας περίγυρος, χάρη σε αυτή νοιώδουμε –στρεβλά κατά την άποψη μας- ευτυχείς.

Με ένα σημαντικό κομμάτι της ανθρώπινης ζωής λοιπόν να περιστρέφεται γύρω από το εμπόρευμα, η πρόσβαση σ' αυτό είναι ζωτικής σημασίας ακριβώς όπως το έχουν προβλέψει οι καπιταλιστές, κι έτσι ένα άλλο σημαντικό κομμάτι του χρόνου μας αφιερώνεται στη μισθωτή εργασία, θεμέλιο λίθο της ίδιας της καπιταλιστικής οργάνωσης της μαζικής κοινωνίας.

Χαμένος χρόνος, δημιουργικότητα και ζωτικότητα είναι μέσα στην κοινή συμφωνία που έχει προσυπογραφεί από εξατομικευμένους εργάτες, ξεπουλημένα συνδικάτα και εργοδοσίες, για ν' αρκούνται μερικοί στα ψίχουλα και κάποιοι άλλοι να καρπώνονται την υπεραξία των πρώτων.

Χαμένος χρόνος που δεν συνεπάγεται μόνο τον χρόνο που σπαταλάται από το άτομο στους χώρους εργασίας του, αλλά και στα χρόνια της εκπαίδευσης του σύμφωνα με τις απαιτήσεις της εποχής, τόσο για ειδικευμένους υπηκόους, όσο και για μάζες ανειδίκευτων φτηνά νοικιαζόμενων δούλων.

Δούλων, σημαντικό κομμάτι των οποίων, σχηματοποιεί την μάζα της ανεργίας, μια εφεδρεία για να υπενθυμίζει τον συνεχή εκβιασμό, για να αναπροσαρμόζει τις εργασιακές σχέσεις, όπως τα αφεντικά επιθυμούν.

Πέρα όμως από τον χαμένο εργασιακό χρόνο, όλη η καθημερινότητα διαμορφώνεται διαρκώς χρονικά σ' ένα μοντέλο περιφερειακά της εργασίας. Έτσι διακρίνεται στο δόγμα των τριών οχταώρων (δουλειά- διασκέδαση- κατανάλωση-ύπνος), τριών οχταώρων εγκλωβισμού σε γραφεία ή γραμμές παραγωγής, σε μπαρ ή μπροστά στην τηλεόραση χαζεύοντας διαφημίσεις προϊόντων, στο διαμέρισμα -κελί της πόλης-φυλακής. Ταυτόχρονα, χωρικά, το αστικό τοπίο χωρίζεται σε ζώνες που ανταποκρίνονται στο ίδιο καπιταλιστικό δόγμα, παραγωγής- κατανάλωσης, από τα βιομηχανικά προάστια στο κέντρο των υπηρεσιών και από τα σουπερ μάρκετ συνοικιών στα κέντρα κατανάλωσης χλιδής, οι μαζικές κοινωνίες κινούνται και δομούνται υλικά στα πλαίσια των συστημικών απαιτήσεων.

Κι όλα τα παραπάνω γίνονται πιο ξεκάθαρα από ποτέ ελέω κρίσης, ξεκάθαρη όμως πρέπει να γίνει και η στάση μας απέναντι στους φόβους και τις ιδεολογίες που μας κρατάν αδρανείς.

ΠΑΡΑΓΩΓΟΙ ΚΑΙ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΕΣ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ, ΦΟΒΩΝ, ΙΔΕΟΛΟΓΙΩΝ, ΕΠΕΚΤΑΤΙΣΜΟΥ

«Βάση της καπιταλιστικής φυλακής είναι η παραγωγή καταναλωτικών επιθυμιών. Και βέβαια τα χλιδατά προϊόντα-σύμβολα εξαντικειμενικεύουν την κουλτούρα της κεφαλαιακής ισχύος, αλλά ο σκληρός πυρήνας των δεσμών εξάρτησης από την μηχανή διαμορφώνεται από το πλήθος των εγκλεισμών, αυτών που διαφθείρουν το σώμα, αυτών που εξαθλιώνουν τις αισθήσεις σε ατέρμονες κτητικές επιβουλές και αυτών που έχουν την μορφή ταυτοποιήσεων μέσα στο εικονικό ψευδοβίωμα. Οι άνθρωποι παραδινόμαστε στην αγοραία κατανάλωση γιατί γεννιόμαστε μέσα στην μηχανή και παραμένουμε φυλακισμένοι εντός της, εφόσον και στον βαθμό που ακόμα απέχουμε από ανεξούσιες κοινωνικές ενσαρκώσεις του έμφυτου δυναμισμού και ηδονισμού μας.»

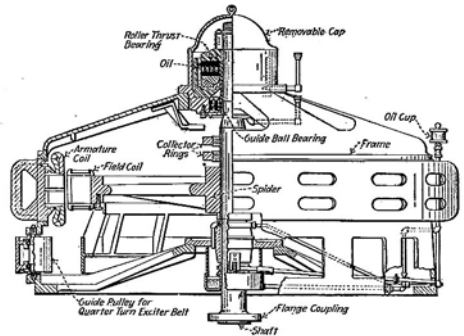

FIG. 172.—Sectional elevation of an Electrical Machinery Company vertical waterwheel generator. (See Fig. 173 for a photographic reproduction.)

Για την αναπαραγωγή του καπιταλισμού είναι αναγκαία τόσο η παραγωγή των ίδιων των αναγκών, της ίδιας της κατανάλωσης, των ίδιων των καπιταλιστικών σχέσεων, όσο και η συνεχής επέκταση της οικονομικής ανάπτυξης. Οικονομική ανάπτυξη που επιτυγχάνεται μέσω της παραγωγής και διοχέτευσης πλεονάζουσας κεφαλαιακής δύναμης για τη δημιουργία νέων αγορών, για την διεύρυνση της σφαίρας της κατανάλωσης, για την ολοένα και πιο στυγνή εκμετάλλευση και έλεγχο γης, ζώων και ανθρώπων στις χώρες του τρίτου κόσμου, αλλά και στην άμεση περιφέρεια των καπιταλιστικών κέντρων (μέσω οικονομικής διείδυσης ή και πολέμων).

Η παραγωγή τόσο αγαθών όσο και ιδεολογιών είναι απαραίτητη για τη διατήρηση των μαζικών κοινωνιών μέσα στις οποίες μπορεί να επιβιώσει ο καπιταλισμός. Σίγουρα, η κατανομή και εξειδίκευση της εργασίας σε συνδυασμό με την ανάπτυξη της τεχνολογίας (που για εμάς μπορεί να ειπωθεί μονάχα ως αναπόσπαστο κομμάτι της καπιταλιστικής χροιάς του πολιτισμού) αποτελούν απαραίτητες προϋποθέσεις για την ύπαρξη της απαιτούμενης μαζικής παραγωγής.

Πιο σίγουρο όμως είναι το πώς η μηχανή αποσπά το κύριο ζητούμενο, τη μαζική παραγωγή σιωπής και ανοχής μπροστά στα εγκλήματα που διαπράττει. Το καρότο και το μαστίγιο σε πλήρη συγχρονισμό: προωδούμενη τάση για εξατομίκευση, μικροϊδιοκτησίες, άχρηστες απολαύσεις, κατακερματισμός, συνενώνονται και δομούν το καπιταλιστικό όνειρο ως ιδεολογία που κάνει τους υπηκόους να αδιαφορούν για τις επιπτώσεις που έχει ο τρόπος ζωής τους, αν όχι στο περιβάλλον και στους πληθυσμούς των χωρών του τρίτου κόσμου, στις ίδιες τους τις ζωές. Από την άλλη εξάρτηση, διάχυση φόβων, καταστολή, αστυνομικοστρατιωτική απειλή, ναρκωτικά, ψυχοφάρμακα συναποτελούν το ιδεολόγημα και την υλική απειλή του καπιταλιστικού εφιάλτη που εμφυτεύεται υποδόρια -από τα παιδικά χρόνια- σε έναν άνθρωπο, για να προλάβει πιθανή διάθεση του για καταστροφή του αστικού φέρετρου που μένει θαμμένος. Αστικό φέρετρο χωρίς το οποίο η επιβίωση μας τίθεται εν αμφιβόλω, αστικό φέρετρο παντοδύναμο που μπορεί να μας δάψει εκ νέου και πιο βαθειά, στα καλάθια των αχρήστων του, ανά πάσα στιγμή: στρατόπεδα συγκέντρωσης, φυλακές, ψυχιατρεία.

ΚΑΘΕΤΙ ΜΙΣΟ, ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ ΚΑΘΕΤΙ ΟΛΟΚΛΗΡΟ

Επ' αφορμής, της αναμενόμενης οικονομικής κρίσης και των επιπτώσεων της στην κοινωνική ζωή εμφανίζονται πολλά ερωτήματα που αφορούν τόσο τις επαναστατικές αναρχικές κοινότητες όσο και τα ετερογενή πλήθη που κατακλύζουν τους δρόμους.

Κάνοντας εμφανές το προσώπιο του καπιταλισμού που δεν μπορεί να προσφέρει τίποτα άλλο παρά μόνο ασφάλεια και παίρνει πίσω όσα υλικά αγαθά και όσες ελπίδες έταξε από τους υπηκόους του, η κρίση και η αναπροσαρμογή των όρων της καθυπόταξης του εξουσιαζόμενου και εξουσιαστικού κοινωνικού σώματος, δημιουργεί συμπυκνωμένο ιστορικό χρόνο (χρόνο ταχείας συνειδητοποίησης των συνθηκών που καθορίζουν τον υλικό κόσμο αλλά και αύξησης των πιθανοτήτων μειξέλιξης ή καταστροφής του) τον οποίο οφείλουμε να εκμεταλλευτούμε για να προκαλέσουμε τις

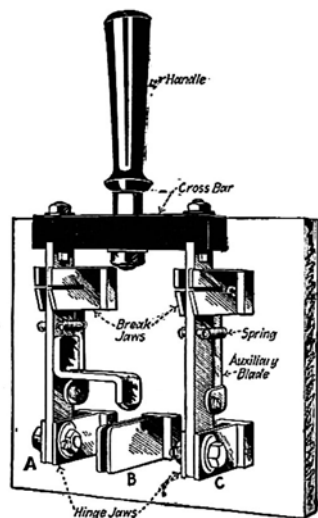

FIG. 117.—A field discharge switch. (A and C connect to field-winding terminals and B connects to one end of the field discharge resistance.)

μεγαλύτερες δυνατές ρωγμές στην ουσία και όχι στην εικόνα της κοινωνικής μηχανής.

Τα έχουμε ξαναγράψει, αλλά πιστεύουμε ότι χρειάζεται πιο πολύ από ποτέ να γίνει κοινό κτήμα των αναρχικών και των επαναστατών κάθε τάσης πως η καπιταλιστική αναδιάρθρωση που συμβαίνει με άμεσες επιπτώσεις στις ζωές και στις σχέσεις των ανθρώπων είναι μια πολύ καλή αφορμή για να διαδώσουμε την ολική άρνηση της εξουσιαστικής και καπιταλιστικής κοινωνίας και να πολεμήσουμε πάνω σε αυτή την προοπτική.

Όπως η εργασία και το κεφάλαιο αναπαράγουν τις σχέσεις που έχουν ανάγκη για να συντηρηθούν, έτσι και οι αγώνες μπορούν να αναπαράγουν απελευθερωμένες και αλληλέγγυες σχέσεις. Μόνο που για να γίνει κάτι τέτοιο οφείλουμε να κινούμαστε στη κατεύθυνση της ριζοσπαστικοποίησης τους και όχι να αρκούμαστε σε μια αριθμολογαγνεία ή να μας καλύπτει μια απλή άρνηση κάποιων μέτρων.

Το να μην ενδουσιαζόμαστε με την κοινωνική αναστάτωση που επικρατεί, δεν σημαίνει ότι δεν χαιρόμαστε που κάτι κινείται. Σημαίνει ουσιαστικά, να έχουμε την ωριμότητα, το θάρρος, την οργάνωση, τη θεωρητική και πρακτική συγκρότηση, τη θέληση, τη δύναμη να βαδύνουμε τα ρήγματα, να οξύνουμε τις καταστάσεις και να πυροδοτήσουμε καινούριες εστίες αγώνα, αγώνα αδιαμεσολάβητου, αντιεπαραρχικού, βίαιου, επαναστατικού, αναρχικού.

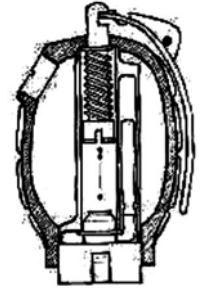
Η επιστροφή στις «γόνιμες μέρες» του καπιταλισμού δεν είναι το δικό μας ζητούμενο. Και η συνύπαρξη μας στις αναδυόμενες κοινότητες αγώνα οφείλει να είναι και κριτική.

Η πολυσυνθετικότητα του κοινωνικού ιστού, οφείλει να μας βρει προετοιμασμένους, ευέλικτους αλλά και ξεκάθαρους στα προτάγματά μας.

ΟΙ ΑΝΤΙΦΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΑΓΚΑΙΟ ΞΕΠΕΡΑΣΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ, ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ ΜΙΑΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑΣ

Το παράδειγμα των εργαζομένων στις εταιρείες χρυσού στη Χαλκιδική που χτυπούσαν τους κατοίκους που δεν θέλαν να καταστραφεί ο φυσικός κόσμος της ευρύτερης περιοχής, είναι χαρακτηριστικό. Οι συγκεκριμένοι εργάτες δεν

είναι κοντά μας επειδή θέλουν να βγάλουν το ψωμί τους, κάτι που τους κάνει να αδιαφορούν για τις επιπτώσεις στις ζωές όλων μας. Το ότι τους εκμεταλλεύονται τα αφεντικά τους δεν τους καθαγιάζει, ούτε τους βάζει στο ίδιο στρατόπεδο με το δικό μας. Και οι μπάτσοι άλλωστε «παιδιά του λαού» είναι, κακοπληρώνονται, αλλά το ότι πληρώνονται για να είναι επίσημοι ρουφιάνοι και προστάτες τους συστήματος, μπαίνει για εμάς, σε πρώτη μοίρα.

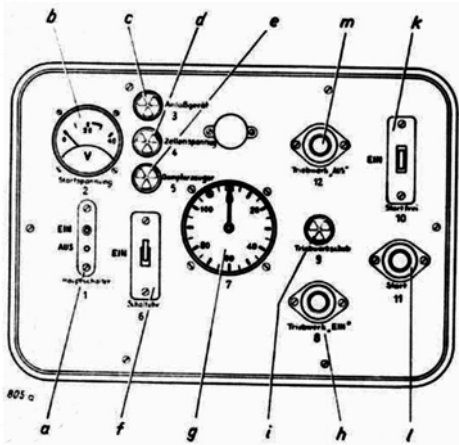
Το να μιλάμε βέβαια για τις αντιφάσεις της κατακερματισμένης σήμερα, εργατικής τάξης, δεν αποσκοπεί στην εξύψωση των εαυτών μας απέναντι της. Αποτελεί μια απόπειρα ανάλυσης τους, με σκοπό να ξεπεραστούν μαζί με την ίδια την ταυτότητα του εργατή.

Πιστεύαμε και πιστεύουμε ακόμα, πως ο ρόλος των αναρχικών επαναστατών στις ευρύτερες κοινωνικές διεργασίες είναι και η καταστροφή των υπάρχοντων κοινωνικών ταυτοτήτων με την αντικατάστασή τους, από ταυτότητες που δεν αφορούν την παραγωγική θέση, τάξη, προέλευση, αλλά που χωρίς να την αγνοούν και χρησιμοποιώντας τη ως μαγιά, σχηματίζονται γύρω από κοινές αξίες και νοήματα όπως η αλληλεγγύη, η ελευθερία, η εξέγερση, ο αγώνας ενάντια σε κάθε εξουσία, η αντιεραρχία.

Γιατί αν κάτι έχουμε να προτάξουμε στους εργαζομένους στα εργοστάσια που διαλύουν το περιβάλλον, δεν είναι η αυτοδιαχείριση των εργοστασίων αλλά η

καταστροφή τους, η δημιουργία κοινοτήτων από μεριάς τους με αδιαμεσολάβητα και συγκρουσιακά χαρακτηριστικά, ενάντια όχι μόνο στην εργοδοσία, αλλά στο ίδιο το σύστημα που αναπαράγει εργοδότες και εργαζομένους, αφεντικά και δούλους και μια τεράστια περιβαλλοντολογική καταστροφή.

Το να παραμένουμε άκριτα αλληλέγγυοι με τον κάθε κοινωνικό μερικό αγώνα, δεν πάει τον αναρχικό επαναστατικό αγώνα μπροστά επειδή κερδίζει συμπάθειες, αλλά το αντίθετο.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ο αγώνας μας, προφανώς και στρέφεται ενάντια στη μισθωτή εργασία και τις σχέσεις εκμετάλλευσης που κυριαρχούν, προφανώς και μπορεί να σταθεί κριτικά αλληλέγγυα με τις μερικές διεκδικήσεις που προκαλούνταν εκθές και σήμερα, βλέποντας σε αυτές την αναγκαία αρχή που χρειάζεται η οικοδόμηση μιας συνολικά αρνητικής –προς το υπάρχον- συνείδησης.

Το σιόιχημα που έχουμε βάλει για το πέρασμα από τη διαμαρτυρία στην εξέγερση κι από την διεκδίκηση στην καταστροφή των δομών και των σχέσεων που παράγουν την καταπίεση, είναι και θα συνεχίσει να είναι ανοιχτό.

Ο στρεβλός και αντιφατικός εργατικός αγώνας που αυτοπροσδιορίζεται ως ταξικός, είναι ένας παράλληλος -με τον αναρχικό- αγώνας στον οποίο παίρνουμε μέρος με διακριτά χαρακτηριστικά, χωρίς να τον βάζουμε ως επίκεντρο της ανάλυσης μας. Για να τον εκτρέψουμε και να τον δέσουμε σε συγκρουσιακή τροχιά, όχι μόνο με τα όποια μέτρα λιτότητας, αλλά με το καπιταλιστικό σύστημα συνολικά, ως γέννημα θρέμμα του ίδιου του πολιτισμού, που στόχος μας είναι η διάλυση του.

Η διάλυση της μαζικής κοινωνίας, του εμπορίου, των εξουσιών, των διαμεσολαβήσεων, του ρασιισμού, των αστυνομιών, των φόβων, των αναστολών, της πατριαρχίας, της κατανάλωσης, της εκπαίδευσης, της εθνομαστούρας, της θρησκείας, της καταστροφής του περιβάλλοντος, είναι στο επίκεντρο του δικού μας αγώνα και αυτό είναι κάτι που δεν έχουμε κανένα λόγο να κρύψουμε.

ΑΝΤΙ ΠΡΟΤΑΓΜΑΤΟΣ

Ο στόχος λοιπόν της καταστροφής της εργασίας ως μια δραστηριότητα εξειδίκευσης και κατανομής ρόλων που αναπαράγει τις κυρίαρχες σχέσεις και τον ίδιο τον πολιτισμό, αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι των προθέσεων μας.

Μέσα στο σύνολο των επιλογών που έχουν παρθεί κατά καιρούς από διάφορους επαναστάτες αναρχικούς και μη, είτε σε ατομικό είτε σε συλλογικό επίπεδο, σε σχέση με το παραπάνω ζήτημα, συναντάμε και την επιλογή της άρνησης εργασίας μέσω ληστειών.

Η άρνηση εργασίας και η απαλλοτρίωση συσσωρευμένου πλούτου από

τα θυσαυροφυλάκια ή τα ταμεία τραπεζών και γενικότερα κρατικών και καπιταλιστικών «ιδρυμάτων» για εμάς είναι μια σεβαστή ατομική επιλογή, που εντάσσεται μέσα στη φαρέτρα επιλογών ενός επαναστάτη αλλά γίνεται η ίδια επαναστατική όταν γίνεται εν πλήρει συνειδήσει, μακριά από φείτι και στα πλαίσια συλλογικών απελευθερωτικών διαδικασιών.

Αποκομμένη από αυτές δεν μπορεί να αποτελέσει ένα επαναστατικό πρόταγμα, καθώς είναι μια εναλλακτική μέθοδος επιβίωσης στο κόσμο του καπιταλισμού, που δεν στοχεύει στην καταστροφή του ούτε καν σε αυτή της μισθωτής εργασίας.

Μέσω της μη συμμετοχής κάποιου στη διαδικασία παραγωγής κερδίζεται πολύτιμος χρόνος, ωστόσο αυτός δεν αποδεσμεύεται πραγματικά από τις διαδικασίες και τις σχέσεις του κεφαλαίου, αφού αυτές βρίσκονται διάχυτες μέσα στο πλέγμα της κοινωνικής ζωής και όχι μόνο στη διαδικασία παραγωγής.

Παρόλα αυτά οι πρακτικές της άρνησης εργασίας μπορούν να αποτελέσουν χρήσιμο εργαλείο για την επαναστατική κοινότητα, μέσω του οποίου μπορούν να εξασφαλιστούν χρόνος και πόροι που ΘΑ ΔΙΑΤΕΘΟΥΝ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ενάντια στον εξουσιαστικό πολιτισμό και στη μισθωτή εργασία ως αναπόσπαστο κομμάτι του.

Μέσω του κερδισμένου χρόνου και των απαλλοτριωμένων πόρων, μπορεί να ενισχυθεί το πρόταγμα για την καταστροφή των μέσων παραγωγής (εργοστάσια κτλ), των εμπορικών δικτύων και του συνόλου των εξουσιαστικών δομών και θεσμών.

Θεωρούμε πως οι μηχανισμοί λειτουργίας -σε υλικό και ιδεολογικό επίπεδο- που έχουν αναπτυχθεί στα πλαίσια ενός συστήματος οργάνωσης της κοινωνίας, ακόμα και αν αυτοί φέρονται να εξυπηρετούν απλά τις ανθρώπινες ανάγκες, δεν είναι ξεκομμένοι από το ίδιο το σύστημα και είναι αναπόφευκτο να αναπαράγουν τις ιεραρχίες, τις εξουσίες και την καταπίεση ως σχέσεις πάνω στις οποίες αυτό βασίζεται για να διαιωνισθεί. Δεν είναι δυνατό αλλά ούτε και επιθυμητό να υπάρξουν μέσα σ' έναν κόσμο ελεύθερης συναναστροφής ελεύθερων ανθρώπων.

Γι' αυτό σκοπός μας είναι η συνολικότερη καταστροφή του βιομηχανικού και τεχνολογικού κόσμου όπως και της αστικής του δόμησης.

Αν και σε ένα βαθμό θεωρούμε δύσκολο μέσα σ' αυτόν να υπάρξουν ελεύθερες σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων, ακόμα και αν αυτοί στοχεύουν στην

καταστροφή της εξουσίας, είναι σημαντικό για εμάς μέσα στα πλαίσια της όποιας επαναστατικής κοινότητας να γίνεται η προσπάθεια για την ανάπτυξη σχέσεων ειλικρίνειας και αλληλεγγύης, σχέσεων που να αντανακλούν αυτά που προτάσσουμε και να υπάρχει συνεχής απόπειρα διάχυσης τους μαζί με αυτή της συνολικότερης αναρχικής επαναστατικής προοπτικής. Προοπτικής που προωθεί την επίθεση στους δεσμούς, στα σύμβολα και τις σχέσεις που μας κρατούν δέσμιους του καπιταλισμού, του πολιτισμού και οποιουδήποτε συστήματος πάγιας οργάνωσης των ανθρώπων.

Θέλει λοιπόν χωρίς καμία καθυστέρηση, για να μη βρεθούμε προ εκπλήξεων ή καθυστερημένοι στο ιστορικό ραντεβού των αγώνων της εποχής μας με την παγκόσμια καπιταλιστική/ κοινωνική αναδιάρθρωση που συντελείται σε παγκόσμια κλίμακα, να ανοίξουμε τα χαρτιά μας στο τραπέζι των επαναστατικών διεργασιών.

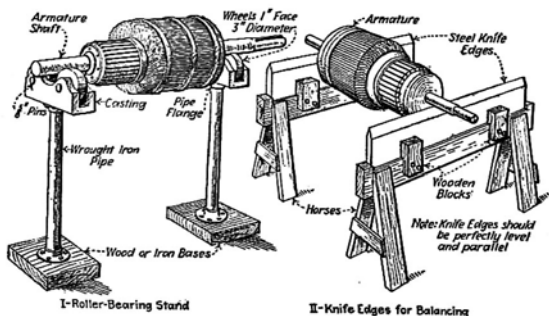

Fig. 153.—Roller-bearing armature stand and knife-edge leveling rig.

-Θεωρητικές συμώσεις, οικοδόμηση ισχυρών ατομικών συνειδήσεων, αντιεπαρχική συλλογικοποίηση τους, σφυρηλάτηση συντροφικών και επαναστατικών δεσμών, οικοδόμηση κοινοτήτων αυτομόρφωσης και αγώνα, κριτική και αυτοκριτική ικανότητα ανάλυσης των συνθηκών και των τρόπων

καταστροφής τους.

-Συνεχής παρουσία και κριτική αλληλεγγύη σε ήδη υπάρχουσες εστίες αγώνα/ προώθηση της ριζοσπαστικοποίησης τους και δημιουργία νέων, διαρκής προσπάθεια για αποσταθεροποίηση των λειτουργιών της κοινωνικής μηχανής και ταυτόχρονα αφοσίωση στο στέριωμα της αναρχικής επαναστατικής δράσης και θεώρησης, δίκτυα αντιδιαμεσολαβητικής και μη διαμεσολαβημένης επικοινωνίας.

-Απαλλοτριώσεις κρατικού και καπιταλιστικού πλούτου ως κομμάτι του αγώνα και για την προώθηση του, συνεχιζόμενες απεργίες, διαδηλώσεις και συγκρούσεις στους δρόμους, σαμποτάζ και καταστροφή των μέσων παραγωγής, διακοπή της ροής των εμπορευμάτων, των πληροφοριών, των υπηρεσιών,

αυτομείωση, εξοπλισμός των κοινοτήτων μας με ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΣΑ για την προώθηση και επέκταση της επαναστατικής δραστηριότητας.

Ο αγώνας ενάντια στην όξυνση της εκμετάλλευσης της μισθωτής εργασίας, να γίνει αγώνας ενάντια στον πολιτισμό που τη γέννησε.

Για τη διάχυση των αναρχικών σχέσεων, για την καταστροφή του πολιτισμού, για την ενσυνείδητη συμβίωση του ανθρώπου με τον άνθρωπο και με τη φύση, για την αναρχία.

ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΙΡΗΝΗ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

ΛΥΣΣΑ ΚΑΙ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

ΤΣΙΛΙΑΝΙΔΗΣ ΜΠΑΜΠΗΣ

ΔΗΜΤΣΙΑΔΗΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ

ΤΖΙΦΚΑΣ ΣΩΚΡΑΤΗΣ

18/7/2012

μεταξύ δουλειάς και δουλείας η μόνη διαφορά
βρίσκεται στον τονισμό

κορυδαλλός-διαβατά

ιούλης 2012